

1. Signes bolsjer

Signe var ikke vellidt på sin arbejdsplads. Det gik nogenlunde, så længe hun fik lov til at passe sig selv, men da der skete omstruktureringer på fabrikken, og produktionen blev omlagt til selvstyrende grupper, gik det galt. Omlægningen betød, at det blev nødvendigt for alle i gruppen at blive enige om, hvordan samarbejdet skulle foregå. Et ugentligt planlægningsmøde blev en fast del af arbejdet.

Ingen af medlemmerne i Signes gruppe ønskede at arbejde tæt sammen med hende. "Det er lige meget, hvad vi foreslår, så er hun modstander af det," fortæller Kirsten. Hans, der er i samme gruppe, fortsætter: "Og når vi spørger hende, hvordan hun synes, det skal være, så svarer hun lige så tvært, at det ved hun sgu ikke."

Signe selv kan ikke forstå, hvorfor der altid skal være så meget bøvl med alting. Hun har det bedst, når alt får lov til at gå, som det plejer. En god dag for Signe er den dag, hvor hun ubemærket kan liste sig hen til sin maskine og stå uforstyrret ved den, kun afbrudt af de nødvendige smøgpauser. Hun kan slet ikke se, hvad hendes pauser kommer Kirsten og Hans ved. Hvis hun så kan komme hjem i så god tid, at hun kan nå at slappe af foran fjernsynet, og hun har købt rigeligt med slik og smøger, ja, så er det godt.

Et led i produktionsomlægningen var, at alle skulle sendes på kursus for at lære at samarbejde. Der var delte meninger om dette blandt medarbejderne. Nogle mente, at det var et velfortjent pusterum i den daglige trummerum, andre at man vel altid kunne lære noget nyt, og atter andre at det var spild af tid. Signe hørte til den sidste gruppe.

Allerede den første dag på kurset viste det sig, at Signe kom til at indtage en særstilling. Hun trak sig ud af alt gruppearbejde, og hun modarbejdede de andres forsøg på at få hende integreret i de fælles opgaver. Når der var klasseundervisning, kunne hun sidde udeltagende time efter time. Selv i pauserne var hun aldrig sammen med de andre.

"Gad vide, hvad der er i vejen med Signe," udtaler kursuslederen. "Hun har en stor almenviden, men hun udstråler i den grad negativitet over for sine medmennesker, når hun sidder med ryggen halvt til de andre og med armene krampagtigt over kors. Jeg kan godt forstå, at ingen vil i gruppe med hende. Forleden dag havde vi en øvelse, hvor alle skulle fremlægge en sag for hinanden. Jeg måtte nærmest bære Signe op, og da det var overstået, og Signe igen sad sikkert på sin plads, blev hun ved med at sige, at det duede hun ikke til. Men hendes oplæg adskilte sig ikke synderligt fra de andres. Jeg roste hende meget, men hun ville simpelthen ikke høre på mig. Den eneste sociale handling, jeg har set hende foretage sig, er, når hun deler bolsjer ud, og det gør hun tit."